

ELIAS SALABERRIA OROITALDIAREN ONDOREN ZER?

Elias Salaberria pintura erakusketa iraileko SANTA KRUTZAK jaietan burutu ohi bada ere, azken aldi honetan oroitaldia Gabonetan ospatu da. Izan ere, antolatzaile batek jakin arazi digunez, horrela denbora luzeagoz, oporraldia aprobetxatuz, edozein Lezoar hurbil zitekeen bertako lanak ikustera:

«Jendea ez dago erakusketak ikustera joaten ohituta. Gabonak izanik, asti gehiago eduki lezake Andreone-ra etortzeko. Erakusketan Lezoar gazteon lana ikusi da batipat. Erakusketan aurkeztutako lanaren bariedadeagaitik aberatsa gertatu da. Politta izan da Lezoko artistok zertan gauden jakitea, errazenean gelditu bagara ere. Hau da, urtean behin ospatzen den oroitaldiaren inguruan bildu gara. Errazena kuadroak zintzilikatzea da. Zein jatorra litzatekeen, udalak aretoren bat eskainiko baligu eta elkarrekin, zenbait egitasmoren inguruan, tailerrean lan egingo bagenu. Xenpelarren bezala biltzea fenomeno litzateke. Pena bat da Elias Salaberria oroitaldia urteko ekimen bakarra izatea».

Lezoar artista honek, bere izena ezkutuan gordea izan dadila nahi izan du baina garbi adierazi digu pintatzea, oso erraz geldi litekeela lan pertsonal edo partikular batetan:

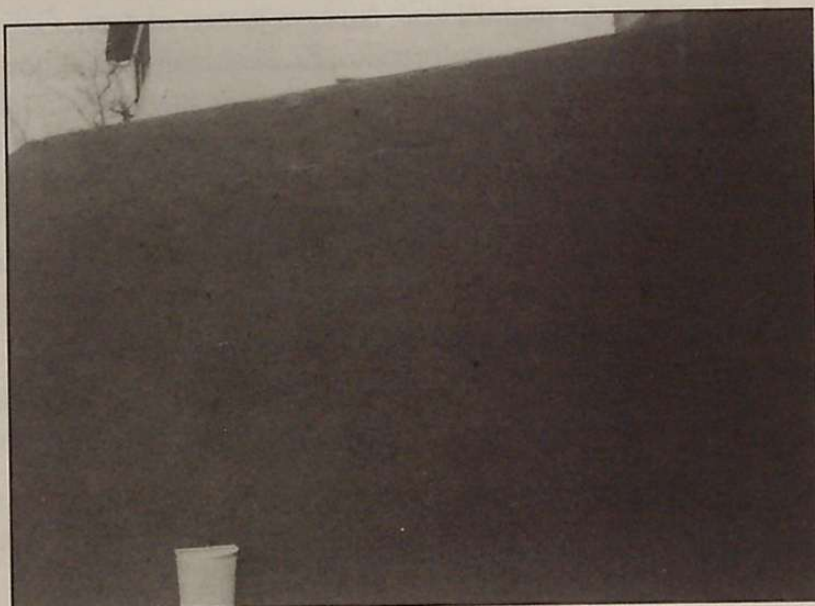
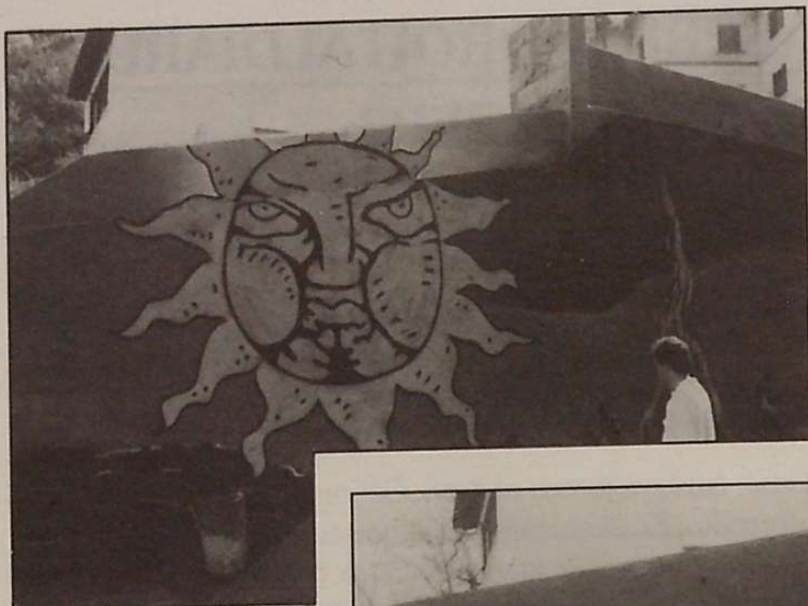
«Etxean edo kanpoan margo daiteke, baina lekuren bat izan gabe, koordinaketa minimorik gabe alegia, zaila da elkarrengandik ikastea, bakoitza zertan ari den jakitea e.a.»

Bestalde, arteaz gehiengoak dugun eritzia argitu eta zabaldu nahi izan digu:

«Artea ez da kuadroak nonnahi zintzilikatzea bakarrik. Arteak jendea hezi behar du, probokatu, eritziak sortarazi. Artea ez da ulertzea ala ez ulertzea; gustatu behar du. Artea bizia izan behar du eta zentzu horretan, ezin du oihal batetara mugatu. Gure artean bizi behar du, kaleetan, gugandik gertu. Artea ez da nahitaez altxor partikularra, elitista, garestia. Artea alde askotatik enfoka daiteke. Oihalaren helburua horman zintzilikatzea da, etxean ala erakusketan. Oihalaz aparte, murala, papera, karbontzi-
loa, kartelak, kartoia, egurra, zernahi erabil daiteke. Artista izateko ez duzu marka oneko tubo guztiak eduki beharrik ez dizute inon erakutsiko txorizoaren margo daitekeela. Iniziatiba, sormena, gogoia behar da aurrera egiteko».

Zentzu horretan, basatikeria deritzaio muralak ezabatzea:

«Graffiti arte bezala ikasten da karreran, Muralak egitean, herri edota pertsonengan sortutako sentsazioak kanporatzeaz gain, dekoratzea da helburua, hau da, mundu gris hau alitzea. Hiri handietan, Bilbon esaterako, mural ederrak daude. Ez dut ulertzen nola ezabatu dituzten Lezon. Hori ere debekatzea... astakeria da edozein mural ezabatzea. Mural bat pentsatu eta egitea izugarritzko lana da, gero hain erraz hankaz gora jartzeko. Ziur nago herriari muralak gustatzen zaizkiola. Udaletxeak ez ditu gauzak ulertu. Murala ezabatzea, tatxoi grisa gainean jartzea, itsusiagoa egitea! Konponbidea ez da tatxoi grisa desegokiak han hemenka jartzea».

Galdetu diogu bere eritziz, zergatik ote diren artistak hain gutxi; futbolari, txirrin-
dulari... e.a. hainbeste direnean:

«Nik uste dut hori, batez ere, jendeak oso gutxi eskertzen duela gertatzen da. Edozein
arte lan egin ondoren, jendeak horrelako komentarioak egiten ditu: «Hori, nik ere
egiten dut», «zuri erraz ateratzen zaizu» Ai zer politta!».

Orokorrean, jendeak ez du ikusten, bertan, ausnartzen sartutako orduak, burutzen
egindako ahaleginak. Jendeak pentsatzen du guk abilezia hutsa dugula, guretzat ez dela
buruhaustea, ez dagoela nekerik, lanik. Hori entzutea gogorra da».

Bukatzeko, zer iruditzen zaizu Trapujaleren istorioa?

«Ongi dago, batez ere haurrei begira, nahiz eta honek antolakuntza aldetik kristoren
prestaketa eskatu hasieratik bukaerara. Ihauterietako istorioa goitik behera antolatua
da. Umeez badakite gaur gorria, horia ala beltza den, baita esanahia ere. Gazte eta
helduentzako, ez dakit...».

ANDONI TREKU